

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5688/2025
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Николић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, сви из ... и Агенције „Koper inženjering” власника ДД, предузетника из ..., чији је заједнички пуномоћник Данијела Алексић, адвокат из ..., уз учешће умешача на страни тужених ЂЂ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужених и умешача на страни тужених, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2717/23 од 04.12.2024. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених и умешача на страни тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2717/23 од 04.12.2024. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених и умешача на страни тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2717/23 од 04.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 1689/18 од 30.07.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па су обавезани тужени да јој на име накнаде материјалне штете солидарно исплате износ од 824.120,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2021. године, као дана вештачења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиле за разлику од досуђеног износа из става првог изреке пресуде до потраживаног износа од 977.420,00 динара, и то за износ од 153.300,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2021. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужили накнаде трошкове парничног поступка у износу од 681.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2717/23 од 04.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужених и умешача на страни тужених и првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке потврђена. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужили накнаде трошкове другостепенеог

поступка у износу од 200.700,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужених и умешача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Правноснажну пресуду донету у другом степену ревизијом су побијали тужени, као и умешач на страни тужених (који је као адвокат уписан у именик адвоката АК Крагујевац) и то због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизије цене као изузетно дозвољене (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених и умешача на страни тужених, као изузетно дозвољеним у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву тужиле за накнаду материјалне штете, и то стварне штете коју трпи у својој имовини њеним умањењем радњом тужених, одлучили на основу конкретне чињеничне подлоге од значаја за постојање одговорности тужених за накнаду штете применом правила о одговорности по основу кривице, а о самој накнади, применом правила о успостављању ранијег стања и накнади у новцу, која правила су довољно расправљена у судској пракси, па нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, нити потребе за новим тумачењем права. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка не представљају дозвољени ревизијски разлог.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Тужба у овој парници поднета је 30.12.2009. године, а захтев за накнаду материјалне штете о којем су судово одлучили, тужилца је поставила у поднеску од 31.05.2021. године опредељујући га у износу од 977.420,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела који износи 824.120,00 динара, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Иако је другостепени суд одлуку по жалби донео након расправе коју је одржао ревизија није дозвољена по члану 403. став 2. тачка 3. ЗПП, јер жалбе тужених и

умешача на страни тужених нису усвојене, већ су одбијене, а првостепена пресуда у побијаном делу потврђена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић